

Захоплення, що дарує радість

Так склалося у житті, що з нашою колегою Н. П. Яков'юк знайомий вже пів століття. Адже ми майже водночас почали працювати в колективі районної газети «Ленінським шляхом», правда, Ніна Панасівна прийшла сюди на рік раніше, у 1967-ому. Пам'ятаю її, недавню випускницю середньої школи, яка швидко і успішно освоїла професію секретар-друкарки. Я ж починав свою журналістську діяльність фотокореспондентом.

У невтомній праці, у radoщах і тривогах пролітали роки, минали десятиліття. Н. П. Яков'юк зарекомендувала себе справжнім майстром дорученої справи, вона успішно виконувала великі обсяги друкарської роботи. В робочий час встигала надрукувати на машинці рукописні матеріали всіх журналістів редакції, а в обідню пору ще й приймала з радіоприймача повідомлення ТАРС і РАТАУ.

Протягом 48 років у нашому творчому колективі знали Ніну Панасівну як невтомну трудівницю, щиро, милосердну і добру жінку, надійну колегу, готову завжди допомогти у будь-яких службових та побутових справах. А ще вона завжди була гарною і дбайливою господинею, вірною дружиною, люблячою мати, а згодом і ніжною бабуся.

Отак у життєвих radoщах і клопотах, з одним записом у трудовій книжці наша колега п'ять років тому пішла на заслужений відпочинок. Але увесь цей час не пориває дружніх зв'язків з колективом редакції. Нерідко на прохання її керівництва приходять до нас, аби за потреби допомогти зробити комп'ютерний набір газетних матеріалів, а ще разом зі своїми колегами-газетярками відзначити радісні та пам'ятні події у нашому редакційному житті.

Протягом усіх минулих років ми, колеги, рідні, друзі та знайомі знали Н. П. Яков'юк як палку аматорку «тихого полювання». В пошуках грибів вона велосипедом об'їжджала навколишні лісові масиви, заготовляючи на зиму для сім'ї цю смачну продукцію, часто ділилася нею з рідними та друзями.

А в період п'ятирічного перебування на пенсії Ніна Панасівна щиро захопилася любительським рибальством, яке стало невід'ємною частиною її нинішнього життя, приємного проведення дозвілля.

Отож хочу трохи детальніше розповісти про це нове її захоплення. Тому під час нашої недавньої зустрічі найперше запитав у неї:

– Панасівно, коли в тебе з'явилося бажання вудити рибу?
– Цією приємною справою я почала захоплюватися в дитинстві. Тому нерідко сиділа з саморобною вудочкою на берегах озерець. А коли вийшла заміж, то виявилось, що й

мій чоловік Юрій Степанович – зятятий рибалка. Отож я з ним часто ходила до річки, на озера та ставки. Однак, тоді я більше їздила до лісу по гриби. Пригадую випадок, коли якось поверталася звідти і зайшла до озера, де рибалок чоловік з іншими любителями. Взяла вудочку та й закинула наживку у воду, і тут так сильно потягнуло, що я відверто запанікувала, бо відчула, що на гачок попалась чимала рибина. А як її витягнути, не знала. Тому взяла вудку на плече і почала тягнути улов на берег. Звісно, чоловіки трохи покепкували з мене. Але, незважаючи на те, я тоді впіймала три 700-грамові карпи. Можливо, цей випадок і розпалив у моїй душі вогонь бажання серйозно зайнятися риболовлю. Тож все частіше почала складати компанію чоловікові у його поїздках і походах до водойм.

На жаль, трапилася непоправна біда – після тяжкої хвороби передчасно помер Юрій Степанович і його дружина з об'єктивних причин певний час не займалася рибальством. Та коли пішла на заслужений відпочинок,

то захоплення знову повернулося до неї в новій якості. І в цьому допоміг та допомагає нині її син Віктор, якому передав любов до риболовлі покійний батько. Відтак молодий чоловік вже зажив слави досвідченого рибалки, любителя посидіти з вудочками над водними плесами.

– Спочатку Вітя навчив мене, як самій чіпляти на «жилку» гачки та годівнички, закидати гачок з наживкою на далекі відстані під час риболовлі на балашівському ставку, – ділиться співрозмовниця. – А згодом, опанувавши це, на водоймі у Полянах я особисто вивудила майже п'ять кілограмів карпів. І це стало великим стимулом для подальшого захоплюючого заняття.

– Де тобі, Ніно Панасівно, доводиться найчастіше проводити своє дозвілля з вудочкою?

– Протягом останніх років я разом з сином Віктором і нерідко його колегами рибалила в Балашівці, Полянах, Яцьковичах, Вітковичах, Адамівці і навіть в сусідньому районі. Буває, що сама велосипедом відправляюся на рибальське полювання, зокрема на нічне, під Вітковичі.

– І тобі не страшно бути самотньою на тому безлюдді?

– А чого і кого мені боятися? Я маю з собою спеціального ліхтарика. Крім того, часто неподалік знаходяться інші рибалки, а зранку пастухи на випасі доглядають корів. Тому не так вже там й безлюдно. Проте, яким буває чудовим вранішній кльов!

– Яким у тебе був найвдаліший улов?

– Буває по-різному. Рибалкам не щоразу таланти, але у мене траплялося, що я за один день витягла зі ставка сім кілограмів карасів. Окремі з них важили по кілограму, також частіло вивудила кілограмові щуки.

Треба сказати, що Ніна Панасівна своїм уловом завжди щедро ділиться з іншими. Вона постійно роздає рибу рідним та близьким. А приготовленими за спеціальним рецептом карпами щиро пригощає сусідів і друзів.

Вона як рибалка-аматорка вже добре відома серед тих, хто регулярно займається рибальством. Вони нерідко телефонують їй і цікавляться чи є в той день покльовка, який корм-приманку вона використовує під час риболовлі. І Панасівна охоче інформує знайомих, адже вона вже знає чимало рибальських секретів і традицій.

– Що тобі дарує сидіння на березі водойми з вудочкою в руках? – насамкінець запитую Н. П. Яков'юк.

– Це – найкращий для мене відпочинок. В такі хвилини і години я відчуваю душевний спокій, відволікаюся від всіх побутових турбот, насолоджуюся красою навколишньої природи, її щедротами. Рибальство дарує мені заряд енергії і здоров'я, нині воно моє найцікавіше захоплення.

Заради правди зазначу, що, окрім цього, Ніна Панасівна встигає вчасно залагоджувати свої домашні справи, добре доглянути город, де вирощує картоплю, помідори, огірки, цибулю, часник та інші овочі. До того ж щиро турбується про своїх дітей, онуків, правнука, всіх рідних та близьких. Як і раніше, вона жвава та енергійна жінка, прагне жити повнокровним життям, яке вона так любить і, незважаючи на жодні труднощі, з оптимізмом дивиться у майбутнє. Дай, Боже, їй здоров'я і гарного настрою ще багато років творити добро на цій землі. Для себе, своїх рідних та всіх інших людей.

Павло РАЧОК.

